

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der sad en Drot ved Eufrats Rand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der sad en Drot ved Eufrats Rand", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 292. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid101436/facsimile.pdf> (tilgået 15. april 2021)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

- I Folke-Livets høie Sø
Stod klarlig over *Anguls Ø*
Ny-Kirkens *Morgen-Stjerne!*
- 16 Den *Femte* har til Kiendings-Navn
Den *Levende* i *Graven*,
Og det er *Luthers Føde-Stavn*
Med Lys i *Dødning-Haven*,
Det Herte der blev hartad *glemt*,
Men huskes dog igien bestemt,
Naar Kirke-Aanden vaagner!
- 17 Kun Seer-Pen kan skrive ret
Om de uvordne Dage,
Men sikkert seer dog *vores Æt*
Den *sjette* Lyse-Stage,
Ja, seer den *aabne Kirke-Dør*
Og *Kongens Nøgel*, aldrig før
Til *Labyrinthen* fundet.
- 18 Den *Syvende* sig dølger end,
Er klarlig dog den *Sidste*,
Da banker paa hos *lunkne Ven*
Han, som ei Sit vil miste,
Da holdes Nadver under Sky
En Time kun før Morgengry
I Guds vor Faders Rige!

No. 103.

***Kong Agger i Edessa**)**.

Met. Vor Alderdoms Trøst og Støttestav, af C. Barnekow.

- 1 Der sad en Drot ved *Eufrats* Rand
I *Jesu Christi* Dage,

*) *Edessa* havde omtrent samme Beliggenhed som nu *Orfa*, og blev paa det store Kerstog indtaget tilligemed *Antiochien* og *Jerusalem*

Han eied kun et lille Land
Og bar paa Sygdoms-Plage,
Men Konge-Hjertet iegodt
Sad høiere hos ingen Drot,
Undtagen hos *Vorherre!*

2 Kong *Agger* i *Edessa-By*,
Som var hans Konge-Sæde,
Han hørde den Eenbaarnes Ry,
Og det med Hjertens-Glæde,
Hans Roes, som vidste gyldne Raad
For hver en Sot, for Suk og Graad,
Det gjorde godt altsammen.

3 Til *Jødeland* da skikked ud,
Med Brev og Seigl tillige,
Kong *Agger* sine visse Bud,
Stor-Mesteren at sige:
Kong *Agger* troer, du er *Guds Søn*,
Han skikker Bud og beder Bøn,
Som det sig bør, derefter.

4 Han ydmyg bad *Vorherre* om,
Han vilde sig umage
Af Kiærlighed med Lægedom
For Kongens Sygdoms-Plage,
Og siden, om han syndes saa,
Sin Bopæl i hans Stad opslaae
Som Kongens Ven med Ære.

5 *Vorherre* hørde mildt derpaa
Og skikked Bud tilbage:
Troer du paa mig, du aldrig saae,
Hiilsæl dig alle Dage!
Og sandt er det, jeg kom til Jord,
At troes bedst paa mine Ord
Af dem, der seer mig ikke!

- 6 Det er min Lyst, det er mit Kald,
Hvortil jeg mig lod sende,
Min her begyndte Gierning al
At fremme og fuldende;
Men naar jeg tager hjem igien,
Jeg sender dig en fuldtro Ven
Med Lægedom til Livet!
- 7 Og da Vorherre, paa sit Ord
Opstanden fra de Døde,
Forherliget til Himmels foer,
Med Jordens Førstegrøde,
Thaddæus vandred paa sin Fod
Til Byen ved den store Flod,
Paa *Jesu Christi* Vegne.
- 8 Han hilste Kongen fra sin Drot,
Borttog hans Sygdoms-Plage,
Og talde »*Livets Ord*« saa godt
De lange Sommerdage,
At ved Vorherres »*Tro og Daab*«
De fik Guds Fred og Livets Haab,
Som dertil laande Øre.
- 9 Ja, just det samme »*Troens Ord*«,
Som alle vi bekiende
Ved Aandens Bad, i Syd og Nord,
Og saa til Verdens Ende,
Fra *Jordan* til *Edessa* lød,
Om Herrens Guddom, Kors og Død,
Opstandelsen og Dommen!
- 10 Det er en yndig lille Fugl
Fra *Troens* Barne-Dage,
Ved *Eufrat* klækket ud i Skjul,

Og skrinlagt i en Sage*);
Men lev nu paa vor Tunge op,
Du lille Fugl! Til Bjergets Top
Flyv frit i *Jesus-Navnet!*

No. 104.
Polykarp.

Kan synges som: Aft paa den vilde Hede.

- 1 Der var en gammel Hyrde
For Herrens Folke-Hjord,
Han bar med Graahaars-Krone
Halvfemsindstyve Aar.
- 2 Hans Tro var som en Klippe,
Hans Haab som Lærken graa,
Hans Kierlighed som Havet,
Med klare Vande blaa.
- 3 Hans Tale var som Floden,
Der vander Hede gold,
Saa Grøde den kan give
Med Frugter mangefold.
- 4 Hans Navn er og derefter,
Det staaer i Livets Bog,
Hans Navn er »den Frugtbare«
Paa alle Jordens Sprog.
- 5 Den Gamle gik i Ilden
For *Jesu* Navn og Tro,
Som Engle gaae til Hvile
Med Himlens Fred og Ro.

*) Det var i *Konstantin den Stores* Dage, at Biskop *Euseb* i Arkivet fandt en Opskrift paa *Syrisk* af dette trohjertige og høist mærkværdige Oldsagn, som han indrykkede i sin *Kirke-Historie*, hvor det endnu findes.